

Sorpreses municipals

Dos anys, més o menys, després de les darreres eleccions municipals i autonòmiques al País Valencià, el panorama del govern d'uns quants ajuntaments està canviant de mans gràcies al tancament de mocions de censura ben diverses. Pobles com Paterna, els Poblets, Callosa d'en Sarrià, en són l'escenari. Les combinacions de sigles en els nous grups de poder semblen infinites i, generalment, els mitjans de comunicació les expliquen com "qüestions específicament municipals". De fet, només així es poden entendre pactes tan dispersos com els que s'anuncien a Meliana (l'Horta) entre el PP, UV i la UPV, i a Dénia (la Marina Alta), entre el PSOE i la UPV. L'explicació, però, com moltes de les que apareixen en la premsa, peca de simplista. Per començar, caldria dir que les forces "progressistes" del País Valencià (PSOE, EU i UPV sobre el paper) no han arribat a un pacte global de política municipal per decisió de les respectives executives. Únicament UPV va intentar, sense èxit, que els altres dos partits s'assegueren al voltant d'una taula per parlar-ne. És el partit amb menys vots i per tant, en una lògica política que considera les minories com una molèstia, no té opció a iniciar res. La política del "cadascú a la seua" doncs, no és producte

de la indisciplina municipal dels regidors sinó una consigna que ve de dalt, i d'això haurien de respondre les respectives direccions que fins ara s'emparen en una falsa innocència. Els altres, els de la dreta, PP i UV, tampoc no pareix que s'hagen decidit a parlar del que passa en els municipis valencians i la concòrdia que tenen en les Corts valencianes desapareix quan arribem a la gestió local. Potser perquè, en els pobles, no hi ha un "pollastre" tan gran a repartir.

La variada sopa de lletres que resulta d'aquests pactes també revela una altra despreocupació calculada de les direccions dels partits que té unes conseqüències gravíssimes per a l'essència de la democràcia. Que el que diu el partit en els programes electorals en unes eleccions autonòmiques, per exemple, i el que després fan els alcaldes i regidors del mateix partit en els seus po-

bles no tinga res a veure ja pareix inevitable. Sembla comprensible, sota aquella explicació grollera de "cada poble és un món". Però no és això. Renunciar a mantenir en el poble o el barri, on el ciutadà més ho percep, la coherència de partit és desqualificar la política com a eina de transformació de la societat (o això són a marxisme?) i, de retruc, la mateixa democràcia. No resulta gens seriós, però sí habitual, que alcaldes de partits que en els documents diuen que defensen l'Horta, en la pràctica urbanitzen centenars de fanecades, ni que els que pertanyen a grups que diuen que cal promoure la creació de llocs de treball públic, ho posen en pràctica ingressant tota la seua família en la nòmina pública.

Resulta, doncs, molt trista la lectura "oficial" d'aquests pactes locals, és a dir: que els partits fan en el terreny municipal el que volen i que a la direcció no els interessa controlar-los; però encara és molt pitjor una lectura detinguda de la realitat. El que els partits no controlen, ni sembla que vulguen controlar, no és la decisió de pactar amb aquest o aquest altre, sinó la mateixa acció política quotidiana dels seus alcaldes i regidors. És això el que provoca reaccions i pactes on les formacions polítiques s'uneixen de manera inesperada per a l'elector que, ingènuament,

creu en la coherència dels que ha votat.

El resultat és el descrèdit de la política, la decepció i fins i tot l'abandó de l'últim ritual democràtic amb un cert prestigi: la votació. La prova és l'augment, sense pressa però sense pausa, de l'abstenció. Seria interessant que les forces polítiques valencianes reflexionaren sobre l'assumpte i es decidiren, per fi, a fer política real i no mediàtica. A dur als ajuntaments i als barris el que prometen en els seus programes, a fer, en resum, molt més que a dir; i a utilitzar, si cal, allò que se'n diu la disciplina de partit, amb totes les energies i els instruments democràtics que inclouen expedients i expulsions per als militants, especialment aquells que tenen responsabilitats en càrrecs públics, que van a la seua, tan poc rendibles en els mitjans de comunicació però molt d'agrair per la ciutadania directament afectada; i per la democràcia. ■

JORDI SEBASTIA

"Seria interessant que les forces polítiques valencianes es decidiren a fer política real i no mediàtica. A dur als ajuntaments el que prometen als programes."